

Sygn. akt IC 1062/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2018 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Daria Ratymirska

Protokolant: st. sekr. sąd. Karolina Nesterewicz

po rozpoznaniu 20 września 2018 roku w Kłodzku

na rozprawie

sprawy z powództwa I. B.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę 6.000 zł

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda I. B. kwotę 1.000 zł (jeden tysiąc złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 17 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w dalszej części;

III. postanawia pokryć wydatki w kwocie 82,31 zł, poniesione tymczasowo przez Skarb Państwa w związku ze stawiennictwem świadka, z zaliczki uiszczonej przez stronę pozwaną, wpisanej pod poz. (...);

IV. nie obciąża powoda kosztami procesu;

V. postanawia zwrócić stronie pozwanej ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kłodzku kwotę 122,55 zł, tytułem niewykorzystanej zaliczki na wynagrodzenie biegłego.

(...)

UZASADNIENIE

Powód I. B. wniósł pozew przeciwko (...) S.A. w W. o zapłatę kwoty 6.000 zł, tytułem zadośćuczynienia za krzywdę, będącą skutkiem wypadku komunikacyjnego z dnia 5.09.2016r., którego sprawca ubezpieczony był u strony pozwanej w zakresie odpowiedzialności cywilnej pojazdów mechanicznych, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 17.01.2017r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu wskazał, że na skutek wypadku doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 5%, w związku ze skręceniem kręgosłupa szyjnego i urazem głowy, co nadal skutkuje dolegliwościami bólowymi kręgosłupa szyjnego, tymczasem pozwany nie wypłacił mu żadnego zadośćuczynienia.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa, zarzuciła brak podstaw do jej odpowiedzialności co do zasady i wysokości. Podniosła, że na skutek wypadku powód nie doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu, a urazy, wskazane w pozwie nie mogły powstać w opisanych okolicznościach.

Stan faktyczny:

W dniu 5 września 2016r. powód uległ wypadkowi komunikacyjnemu, którego sprawca ubezpieczony był u strony pozwanej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody wywołane w związku z ruchem tych pojazdów. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego strona pozwana odmówiła wypłaty zadośćuczynienia wobec braku dowodów, że na skutek powyższego zdarzenia powód doznał jakichkolwiek urazów. /Bezsporne/

Sąd ustalił:

W wyniku wypadku komunikacyjnego z dnia 5 września 2016r. (uderzenie w tył pojazdu, kierowanego przez powoda) powód (lat 44) doznał urazu skrętnego kręgosłupa w odcinku szyjnym, z zespołem bólowym szyjnym pourazowym. Z uwagi na odczuwane dolegliwości bólowe powód zażywał leki przeciwbólowe i korzystania z zabiegów rehabilitacyjnych. Przebywał na zwolnieniu lekarskim przez 2 miesiące, po czym wrócił do pracy w charakterze kierowcy.

Dowód:

opinia biegłego sądowego z zakresu chirurgii - ortopedii M. J. (k-84 i nast., 102-103);

opinia zespołu biegłych z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych J. W. i z zakresu medycyny sądowej M. B. (k-123 i nast.);

zeznania świadków T. B. i K. B. (k-38v.-39);

zeznania powoda (k-39)

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z przepisem art. 822 § 1 i 2 kc, przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia.

Przepis art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 k.c. stanowi, że sąd może przyznać poszkodowanemu, w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, odpowiednią sumę, tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Chodzi tu o krzywdę (szkodę niemajątkową), ujmowaną, jako cierpienie fizyczne, a więc ból i inne dolegliwości, oraz cierpienia psychiczne, to jest ujemne uczucia, przeżywane w związku z wypadkiem. Zadośćuczynienie, przyznawane jednorazowo, stanowić ma rekompensatę za całą krzywdę. Ma na celu przede wszystkim złagodzenie doznanych cierpień, a jego wysokość musi uwzględniać stopień doznanej krzywdy, rodzaj naruszonego dobra, zakres i rodzaj rozstroju zdrowia, czas trwania cierpień, wiek pokrzywdzonego, intensywność ujemnych doznań fizycznych i psychicznych, rokowania na przyszłość. (tak: wyrok SN z dnia 20.04.2006r., IV CSK 99/05, LEX nr 198509; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 8.02.2006r., I A Ca 1131/05, LEX nr 194522).

Na podstawie powołanych wyżej dowodów Sąd ustalił, że na skutek przedmiotowego wypadku, u powoda doszło do powstania rozstroju zdrowia, wprawdzie niewielkich rozmiarów, jednakże naruszone zostało podstawowe dobro człowieka, jakim jest jego zdrowie. Powód doznał urazu skrętnego kręgosłupa w odcinku szyjnym, z zespołem bólowym szyjnym pourazowym. Oczywiście odczuwanie dolegliwości bólowych jest przeżyciem subiektywnym. Istotnym jest jednak, że – po analizie technicznej przebiegu wypadku z dnia 5.09.2016r. i dostarczonej dokumentacji medycznej – doznany uraz wywołał u powoda dolegliwości bólowe, wprawdzie obiektywnie krótkotrwałe i o niewielkim nasileniu (jak wynika z opinii zespołu biegłych sądowych z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych J. W. i z zakresu medycyny sądowej M. B.), ale były one bezpośrednim następstwem przedmiotowego wypadku (art. 361§1 kc) i zasługują na kompensację w ramach zadośćuczynienia pieniężnego. Miarkując zadośćuczynienie, Sąd miał na uwadze,

że uraz ten – jak wskazał biegły ortopeda - w przyszłości prawdopodobnie przyczyni się do nasilenia u powoda choroby zwyrodnieniowej kręgosłupa.

W tych okolicznościach, w ocenie Sądu adekwatnym do niewielkiego stopnia krzywdy powoda będzie zadośćuczynienie w wysokości 1000 zł i taką kwotę zasądzono wraz z odsetkami ustawowymi zgodnie z żądaniem pozwu. Bezsprzeczne było, że wezwanie do zapłaty konkretnej kwoty z tego tytułu zostało doręczone pozwanemu w dniu 16.12.2016r. (pozwany okoliczności tej nie zaprzeczył), zatem odsetki za opóźnienie w zapłacie stosownego świadczenia należą się po upływie ustawowego terminu 30 dni, zgodnie z przepisami art. 481 § 1 i 2 kc w zw. z art. 455 kc i art. 817§1 kc w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. W dalszej części, powództwo jako wygórowane, biorąc pod uwagę obiektywne skutki wypadku, ustalone w oparciu o powołaną wyżej opinię zespołową, podlegało oddaleniu.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie przepisów art. 445§1 kc w zw. z art. 444§1 kc i art. 436§1 kc w zw. z art. 822§1 i 2 kc, orzeczono jak w pkt I i II wyroku.

W toku postępowania strony poniosły łącznie koszty w kwocie 7811,45 zł, w tym powód – 3117 zł (zaliczka na wynagrodzenie biegłego 1000 zł, opłata od pozwu 300 zł, wynagrodzenie pełnomocnika, będącego radcą prawnym, w stawce minimalnej 1800 zł i opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł), pozwany – 4694,45 zł (zaliczka na wynagrodzenie biegłych, wykorzystana do kwoty 2877,45 zł [niewykorzystana część podlega zwrotowi jak w pkt V wyroku], wynagrodzenie pełnomocnika, będącego radcą prawnym, w stawce minimalnej 1800 zł i opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł). Przyjmując, że powód wygrał sprawę w 17% oraz stosunkowo rozdzielając koszty procesu, należało obciążyć powoda obowiązkiem zwrotu kosztów na rzecz pozwanej w kwocie 3366,50 zł. Jednakże w takiej sytuacji, zasądzone na jego rzecz zadośćuczynienie utraciłoby swój kompensacyjny charakter, skoro koszty te przewyższyły wysokość zasądzanego zadośćuczynienia, co godziłoby w poczucie sprawiedliwości i niweczyło zasadnicze rozstrzygnięcie w sprawie. Istotnym jest także, że dopiero w toku procesu, dzięki opinii zespołowej biegłych sądowych z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych i z zakresu medycyny sądowej, ustalono, jaki wpływ na zdrowie powoda miał przedmiotowy wypadek. Wcześniejsze konsultacje medyczne powoda mogły wywołać w nim wewnętrzne usprawiedliwione, choć subiektywne, przekonanie o zasadności dochodzonych roszczeń. Okoliczności te dały podstawę do zastosowania odstępstwa od ogólnej reguły odpowiedzialności za wynik procesu, przewidzianej w art. 98 kpc, i nieobciążania powoda kosztami w oparciu o art. 102 kpc.